

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.099/2024/5.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Vágó Zsuzsanna ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Feldmájer és Somogyi Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe; ügyintéző: dr. Feldmájer Péter ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 63.P.20.508/2023/35.

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 (kétszázezer) forintot és ennek a 2021. április 9. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Az alperest terhelő kereseti illeték összegét 21.000 (huszonegyezer) forintra felemeli, melyet az alperes köteles az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A ingatlan címe szám alatt fekvő osztatlan közös tulajdonú ingatlannak a felperes és az alperes korábban közös tulajdonosai voltak.

Az alperes az ingatlanhányadát adásvétel útján értékesíteni kívánta, ezért az ingatlanrészre adásvételi előszerződést kötött, melyben az érintett szerződő felek úgy állapodtak meg, hogy az alperes az általa használt és birtokolt ingatlanrészt válaszfallal elválasztja.

A felperes és az alperes jogi képviselői útján abban állapodtak meg, hogy az alperes által elkészítendő elválasztó fal létesítésében együttműködnek és a kivitelezés időpontjáról egyeztetnek.

Az alperes a megegyezés szerinti időpontot megelőző napon kezdte meg a munkálatokat, melynek során a fém válaszfal elemeinek feldarabolására elektromos flex-et használt. A munkálatok elvégzésében az alperes segítségére volt a fia, tanú3 is. A 2021. április 8. napján megkezdett munkálatok hanghatása a felperest a délutáni órákban zavarta, ezért az alperes által használt kéziszerszám áramellátását megszüntette. Ebből a felek között vita és szóváltás keletkezett, melynek során az alperes ököllel a felperest állon ütötte. A felperes jobb könyöke horzsolásos sérülést szenvedett és vérzett.

A szóváltás közben a felperes kihívta a rendőrséget, a helyszínre érkező rendőrök intézkedést nem foganatosítottak, a felperest tájékoztatták, hogy a történetekkel kapcsolatosan bejelentést tehet.

A felperes feljelentése alapján a 01190/1111/2021.Bü. számon büntetőeljárás indult a felperes feljelentése alapján.

A Budapest XVIII. és XIX. Kerületi Ügyészség IX.3570/2021/10. számú határozatában úgy rendelkezett, hogy az alperes által megvalósított cselekmény a garázdaság törvényi tényállását nem valósította meg, ezért az nem közvérdra üldözendő bűncselekmény, ugyanakkor a könnyű testi sértés vétségének gyanúját veti fel, ezért az iratokat megküldte a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróságnak, ahol magánvádas eljárás van folyamatban a 2.B.447/2023. számon.

[2] A felperes – fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét követően benyújtott – keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2021. április 8. napján erőteljesen falhoz lökte, majd jobb kézzel ököllel állon vágta.

Kérte az alperes 200.000 forint sérelemdíj és ennek 2021. április 9. napjától a kifizetésig járó kamatainak megfizetésére való kötelezését.

[3] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetében elutasítását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, miszerint 2021. április 8. napján jobb kézzel, ököllel állon vágta a felperest, megsértette a felperes testi épséghez fűződő személyiségi jogát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az állam javára az adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 7.000 forint kereseti illetéket.

Úgy rendelkezett, hogy az egyéb költségeiket a felek maguk viseljék.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseit, a 2:43. § a) pontját, a 2:51. § (1) bekezdésének a) pontját, a 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit.

Az eljárás során megtekintett kamerafelvételből igazolhatónak minősítette, hogy a felek tettelegességgig fajuló vitája az alperes által végzett munkálatokkal összefüggésben keletkezett. Megállapította továbbá, hogy a felek egymással folytatott lökdösődése közben vágta állon ököllel az alperes a felperest és ezen dulakodás eredményezte, hogy a felperes jobb könyökén horzsolás is keletkezett. A felperes testi épségének megsértését az alperes sem vitatta. Megállapítása szerint azonban nem lehetett igazolni a kamerafelvételek alapján, hogy az alperes indította volna el a tettelegességgig jutó folyamatot. Nem tudta megállapítani továbbá azt, hogy a felperes mellkasán az alperes magatartása következtében megsérült. Ezt a kamerafelvétel nem igazolta. A meghallgatott tanúk csak a felperes elmondása folytán tudtak ezzel kapcsolatos vallomást tenni. Az sem volt igazolható megítélése szerint, hogy a felperes könyökén keletkezett vérző sérülése annak az eredménye, hogy az alperes a falnak lökte. Erre tekintettel a felperes egészségének sérelmét a vonatkozó adatok hiányában nem tudta megállapítani (alvászavar, vérnyomás probléma, vércukor probléma).

Mindezek alapján csak azt lehetett megállapítani, hogy a felperes testi épséghez fűződő személyiségi jogának sérelme az alperes magatartásának eredményeként következett be (arcsérülés).

Nem minősítette releváns kérdésnek a személyiségi jog megsértésének megállapítása, és a sérelemdíj megfizetése körében az alperesi munkálatokból eredő zajszint mértékét.

A felperes sérelemdíj iránti igényével kapcsolatosan elsősorban azt értékelte, hogy az alperes a tettelegesség tanúsításával túllépte a vitarendezés társadalmilag elfogadható kereteit, ezzel szemben a felperes a konfliktus kialakulásában és elfajulásában aktív szerepet játszott azzal, hogy az alperes által használt szerszám áramellátását több ízben megszüntette. Az alperesi személyiségi jogsértés következményeit értékelve arra következtetett, hogy a felperes fizikai

sérülései csekély súlyúak voltak, nem igényeltek orvosi ellátást, a felperes pedig az esettel összefüggő mentális sérüléseit nem tudta igazolni. A bizonyítási eljárás eredményeként csak azt tartotta igazoltnak, hogy az esetet követően a felperes éjszaka többször felébredt, azonban az alváshiány a munkavégzésben nem befolyásolta, azt pedig nem lehetett megállapítani, hogy kifejezetten az esettel összefüggésben vérnyomás probléma alakult ki nála, továbbá azt sem, hogy a vércukor problémái is ezzel az esettel voltak összefüggésbe hozhatók.

Az elsőfokú bíróság úgy mérlegelt, hogy az eseménysor eredményeként keletkezett személyiségi jogsértés nem tette indokolttá a felek viszonylatában a sérelemdíj alkalmazását, mert annak reparatív és preventív hatását nem kellett érvényesíteni.

Kitért arra, hogy a felperes igazságügyi orvosszakértővel való vizsgálatát szükségtelennek tekintette, mivel az alperes sem vitatta a testi épség megsértését.

A felek pernyertességének és pervesztességének arányát azonosnak minősítette, ezért a perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (2) bekezdése alapján határozott. Az illetékfizetés számításakor az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdésének a) pontjára és (2) bekezdésére utalással a felperes által igényelt sérelemdíj követelését vette alapul. Az alperest az 50%-os pervesztességére tekintettel kötelezte a kereseti illeték megfizetésére.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és az alperest 200.000 forint és ennek 2021. április 9. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni.

Kérte továbbá a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását és az alperest az első- és másodfokú eljárással felmerült költségeinek megfizetésére kötelezni.

Előadta, hogy megítélése szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos és az erre alapított ítélet megalapozatlan, ezért törvénysértő.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tett említést arról, hogy az alperes csendháborítást követett el a magatartásával. A felperes pedig többször szóban kérte az alperest a munka felfüggesztésére, illetőleg befejezésére. Maga a csendháborító tevékenység okozása váltotta ki a konfliktust, az elsőfokú bíróság azonban ezt az okot kizárta az indokolásából. Felhívta a figyelmet arra, hogy a per során a tevékenység hanghatásait bemutatta, ehhez jogszabály által rögzített hangerősséget és a munkavégzés idejét is párosította. Fontos körülményként rögzítette, hogy előzőleg a felek megállapodtak abban, hogy a kérdéses munkákat az alperes mikor végzi el, ezt a megállapodást azonban az alperes nem tartotta be.

Előadta továbbá, hogy a csatolt képfelvételeken az alperes ököllel való ütése is és a fálnak esés után a felperes vérző könyveke is jól látszik. Látható továbbá a felvételen, hogy az alperes a felperest az ingénél ragadta meg és a felperes házastársa és fia is nyilatkozott a mellkason keletkezett sérülésről. A tanúk beszámoltak az álmatlanságáról is, ami hónapokig tartott. A sérülései nyolc nap alatt gyógyultak, de súlyos következmény volt az is, hogy hónapokig nem tudott aludni. Orvoshoz nem kellett fordulnia, mivel házastársa gyógyszerháztárban dolgozik és megfelelő segítséget nyújtott a számára, de a mentális állapot gyógyulása hosszú heteket vett igénybe.

Tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a sérülésének kompenzálása nem szükséges.

Előadta, hogy felháborította az alperes magatartása, elsősorban az, hogy nem volt hajlandó a hatalmas zajjal járó munkavégzést befejezni, majd jogtalanul vágta ököllel állon, melynek nyomán sérült az álla, a könyöke és az ingénél történő megragadás és lökdösődés miatt a mellkasa is. Ezt követően hónapokig lelki beteg volt, aludni sem tudott csak nagy nehézségek árán. Megítélése szerint az alperes fiának tanúvallomása elfogadhatatlan volt annak tartalma miatt.

[6] Az alperes csatlakozó fellebbezést és fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be.

A csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását. Másodlagosan a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását, perköltség és az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés megváltoztatását kérte azzal, hogy a felperes fizesse meg a perrel kapcsolatban felmerült perköltségeit és az elsőfokú illeték őt terhelő részét 1.500 forintra szállítsa le.

Előadta, hogy a felperesi fellebbezés alaptalan és törvényileg is kizárt, tekintettel arra, hogy a felperes sérelemdíj jogcímén követelt tőle 200.000 forintot, ugyanakkor a fellebbezésben a követelése jogcímét megváltoztatta és azt nem vagyoni kárként kérte megítélni. A felperes azonban a perfelvétel lezárását követően csak külön engedély alapján változtathatta volna meg a keresetét, a felperes keresetváltoztatást alkalmazó fellebbezési kérelme kizárt.

Előadta, hogy jogszabályi felhatalmazás alapján korlátozás nélkül volt jogosult a délutáni órákban munkát végezni, ezzel szemben a felperes visszatérően megszakította az áramellátást és akadályozta a munka elvégzését, mindent megtett annak érdekében, hogy az eredeti állapotot úgy állítsa helyre, hogy a felperest fizikailag megérintse. A felperes azonban tilos önhatalmat alkalmazott vele szemben, ezért jogosult volt önhatalommal fellépni vele szemben. A felperes jogtalan támadásával szemben védekezett, megakadályozta a további támadást, így ennek következményeit nem lehet felróni a számára. Összefoglalóan arra hivatkozott, hogy csak a felperes jogsértő magatartásával szemben védekezett.

A felperes nem hozott fel semmiféle bizonyítékot arra, hogy maradandó sérülésként mentális hátrány érte volna. A felperes meghallgatása alkalmával arról is beszámolt, hogy a munkája miatt amúgy is szed altatót. A perbeli események alapján is arra lehetett következtetni, hogy a felperes rendkívül izgatottan, ingerlékenyen és agresszíven viselkedett.

A perköltségviseléssel kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a per tárgyának arányából csak az következhetne, hogy a felperes 10%-ban lett pernyertes. Kérte az elsőfokú eljárás illetékének 15.000 forintban való megállapítását és ebből 10% részre, 1.500 forintra kérte leszállítani az általa viselt kereseti illeték összegét. Az elsőfokú költségeinek 90%-ban való megfizetésére kérte továbbá a felperes kötelezését.

[7] A másodfokú bíróság az alperes csatlakozó fellebbezését részben elutasította.

[8] A felperes fellebbezése alapos, az alperes elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó csatlakozó fellebbezése nem alapos.

[9] Az elsőfokú bíróság határozatának hatályon kívül helyezése nem vált szükségessé, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint az ügy érdemében döntött. Mivel a másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróság döntésével, ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

[10] Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az elsőfokú bíróságnak a felperes falhoz lökésével kapcsolatos személyiségi jogsértés megállapítását elutasító ítéleti rendelkezés, valamint a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezés, ezért a másodfokú bíróság ennyiben az elsőfokú bíróság határozatát a felülbírálattal nem érintette.

[11] A másodfokú bíróság az alperes csatlakozó fellebbezésének részbeni elutasítása folytán, a csatlakozó fellebbezésben foglaltakat a fellebbezési ellenkérelem érveiként vette figyelembe.

[12] A Fővárosi Ítéltábla elsősorban azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 346. § (4) bekezdése szerint megfelelően tartalmazta az elsőfokú bíróság által megállapított tényeket és a tényállás megállapítása a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megfelelően történt.

Az elsőfokú bíróság határozatának tényállási részében rögzítette, hogy az alperes fokozott hanghatással járó munkát végzett, a fokozott zajhatás csendháborításként való minősítése és tényállásban való szerepeltetése szükségtelen volt. A tényállás szempontjából annak volt relevanciája, hogy a flex-szel való munkavégzés – különösen fémfelületek megmunkálása – köztudomásúlag rendkívül kellemetlen és erős hanghatással jár, különösen, ha azt közvetlen közletről tapasztalják. A perben csatolt hangfelvétel, illetve a zajhatárértékek minősítésének értékelése ezért szükségtelen volt a per eldöntéséhez. Másrészt kifejezetten a kérdéses napon végzett alperesi tevékenység konkrét hanghatásai nem voltak rögzítve és megfelelő mérési eredményekkel sem voltak dokumentáltak úgy, hogy az egy hatósági szintű minősítést lehetővé tett volna.

Az események feltárása szempontjából elegendő volt annak rögzítése, hogy az alperes volt az, aki egy szerszámmal munkát végzett, ennek a munkavégzésnek pedig jelentős zajhatása volt, amit a felperes észlelt.

[13] Tévesen hivatkozott a fellebbezés arra, hogy az elsőfokú bíróság a nagy zajhatással járó alperesi tevékenységet nem tartotta relevánsnak olyan körülmények között, hogy ez a tevékenység váltotta ki a konfliktust.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során kifejezetten kitért arra, hogy a munkálatokkal járó fokozott hanghatás miatt szüntette meg a felperes az áramellátást, majd szóváltás alakult ki a felek között és a konfliktus tettelegességgig fajult. Az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolási részében kifejezetten rögzítette azt, hogy a felek tettelegességgig fajuló konkrét vitája az alperes által végzett munkálatokkal összefüggésben alakult ki {Fővárosi Törvényszék 63.P.20.508/2023/35. számú ítélet [7], [37] bekezdései}.

[14] Az elsőfokú bíróság szintén rögzítette a tényállásban, hogy a felperes jobb könyöke ledörzsölődött és vérzett. A jogi indokolással kapcsolatosan ezzel összefüggésben pedig az szerepelt, hogy ezt a sérülést a felek dulakodása eredményezte {Fővárosi Törvényszék 63.P.20.508/2023/35. számú ítélet [7], [38] bekezdései}.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság értékelésével abban, hogy a könyöki sérülés közvetlen oka, az ezzel kapcsolatos mozdulatsor nem látható a képfelvételeken.

Mindkét fél készített a képfelvételek alapján az események egymásutániságáról egy leírást. A felperes az arcot eltaláló ütés következményeként írta le a könyöksérülést (21. sorszámú irat melléklete; felvételen a 17:24:55). Az alperes szerint a horzsolás úgy keletkezett, hogy a felperes lába alól kirántotta a hosszabbítót, a felperes pedig elvesztette az egyensúlyát és lehorzsolta a könyökét (17/A/2. sorszámú irat negyedik sora; felvételen a 17:24:11).

A felvételekről nagyon koncentrált figyelem mellett és kockánkénti megtekintéssel az látható, hogy a felperes könyökén az ütés előtt is látható valamiféle sérülés, az ütés után ez látványosabban észlelhető. Az eseménysort különböző nézőpontokból mutató felvételek többszöri visszanézése és 17/A/1. sorszámú fényképfelvétel – mely az ingatlan hátsó részét hátulról mutatja – értékelésével sem lehet a sérülés kialakulásának pontos idejét és közvetlen okát megállapítani.

[15] Helytállónak ítélte a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon bizonyíték értékelését, hogy a felperes mellkasi sérülését nem állapította meg. A felvételek fenti módon való megtekintése sem ad támpontot ahhoz, hogy az alperes mikor lökhette meg a felperest úgy, hogy annak bizonyos ideig nyomai is tapasztalhatók voltak. A felvételen ilyen, de más lökés sem tapasztalható. Csak az észlelhető, hogy az alperes lendületet vesz az ütéshez, el is éri a felperest, de további más testre gyakorolt behatás nem azonosítható.

Fontos körülmény ezzel kapcsolatosan, hogy a felperes megállapítási keresete ezen momentumra is kiterjedt, azonban az elsőfokú bíróság ebben a részben a keresetet elutasította, és a felperes fellebbezése a jogsértésnek az elsőfokú bíróság általihoz képest eltérő megállapítására nem terjedt ki. Ebből következően pedig a megállapított jogsértés után járó sérelemdíj megítélése körében a felperes által állított mellkasi behatást, illetve sérülést nem lehetett figyelembe venni.

[16] Nem osztotta a másodfokú bíróság az alperes önhatalommal kapcsolatos érvelését. A Ptk. 5:6. § (1) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a birtok megvédéséhez szükséges mértékben lehetséges csak az önhatalommal való fellépés. A szükséges mértéken bizonyosan túlmutat az, hogy az áramellátás biztosítása érdekében az alperes visszaszerezze a kábelt és még meg is üsse a felperest. A felperes állon ütése nem fogadható el a felperes magatartásával szembeni védekezésként, tekintettel arra, hogy az ütésnek megfeleltethető alperesi támadó magatartás nem volt azonosítható. Az ütéssel nem lehet egyenértékűnek minősíteni a szerszám áramellátásból való kihúzását. Az arcra mért ütés sokkal inkább a felperes erőszakos elrettentését szolgálta, ami meghaladja a birtokállapot fenntartására tehető intézkedések körét.

[17] A felperes fellebbezésében nem módosította a keresetét azzal, hogy a jelenlegi Ptk. sérelemdíjra vonatkozó szabályozásának rendszertanilag megfeleltethető, a szintén a személyiségi jogsérelem szankciójául szolgáló nem vagyoni kár(térítés) megfizetését tüntette

fel a fellebbezésében. A fellebbezés jogi indokolása egyértelműen a sérelemdíjra utal, másrészt a fellebbezési kérelemben szükségtelen feltüntetni a követelés jogcímét, az a fellebbezés indokolására tartozó követelmény.

[18] A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak a sérelemdíj alkalmazása és megfizetése tekintetében kifejtett álláspontjával. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében foglalt szabályozás alapján a felperesnek azt kellett igazolni, hogy nem vagyoni sérelme keletkezett az alperesi személyiségi jogsértés eredményeként.

A másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a felperesnek az áramellátás többszöri megszüntetése miatt reálisan nem kellett számolnia azzal, hogy vele szemben az alperes tettelegességet fog alkalmazni. Ugyanis általánosan, ha az adott szituációhoz mérten egy élethelyzetből, vagy magatartásból következően reálisan kell számítani az esemény, vagy reakció bekövetkeztére, az minősíthető olyan általános élethelyzeti kockázatnak, melynek eredményeként a sérelemdíj alkalmazása szükségtelen.

A perbeli esetben azonban a felperesnek keletkezett nem vagyoni sérelme azáltal, hogy az általa is használt ingatlanrészen az alperes úgy kívánta rendezni a gép áramellátásának biztosítását, hogy a felperest egy ütéssel távol tartja. Az áramellátás biztosítása érdekében való testre mért ütés az erejétől és a következményétől függetlenül olyan esemény, mely bizonyos mértékű lelki megrázkódtatást nyilvánvalóan okoz egy olyan személynek, aki ilyen jellegű konfliktushoz nincs szokva.

[19] A másodfokú bíróság az alperes által előadottakat olyan szempontból is vizsgálta, hogy az általa állított önhatalom alkalmazása szolgálhat-e a sérelemdíjfizetés kimentésére, figyelemmel a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utalószabálya, a Ptk. 6:519. § második mondatára és a Ptk. 1:4. § (1) bekezdésére.

A másodfokú bíróság az önhatalommal kapcsolatosan a fentebb hivatkozottak alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a nem vagyoni sérelem okozása alól eredménnyel nem tudta magát kimenteni, mert nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az adott helyzetben, vagyis a szükséges munka elvégzése és az áramellátás biztosításával kapcsolatos szituáció megoldása terén, az alperes általi ütés túlmutat az általában elvárhatóság mércéjén.

[20] A Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt körülmények értékelésével a másodfokú bíróság a jogsértést közepes súlyúnak minősítette, mivel a társadalmi elvárásoktól a tetteleg bántalmazás mindenképpen eltért, de az egyszeri volt, nem elemi erejű és a közvetlen érintettekén kívül csak egy személy észlelhette, de a felperes által is tulajdonolt területen történt. Az alperes szándékosan ütötte meg a felperest, még akkor is, ha ebben a felperesi magatartás által kiváltott indulat mozgatta, azonban ez sem ad felhatalmazást az ilyen jellegű magatartásra.

A felperesre gyakorolt hatásokkal kapcsolatosan a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság által megállapítottakat {Fővárosi Törvényszék 63.P.20.508/2023/35. számú ítélet [51] bekezdése}.

A felperes által követelt sérelemdíj összege a bírósági gyakorlatban alkalmazott minimum értéket közelítette, és a felperes nem vagyoni sérelmével arányban állt, ezért azt a másodfokú

bíróság az értékelt körülmények alapján a felperes javára megítélte a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdései alapján.

[21] Az eredményes fellebbezés következményeként a felperes mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertesnek minősült.

A felperes a fizetési meghagyással szembeni ellentmondást követően előterjesztett keresetlevelében [63.P.22.628/2022/1. számú irat 2. oldalon nyilatkozott a perköltségigényéről (50.000+70.000 forint], melyet az ügyvédjével kötött megbízási szerződésben foglaltakra alapított, mely szerződést vállalta csatolni. A felperes azonban a megbízási szerződést az elsőfokú eljárás berekesztéséig és azt követően sem csatolta.

A 24. sorszámú jegyzőkönyvben (2. oldal harmadik és hatodik bekezdések) a jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy a költségek megállapítását az írásban előadottak szerint kéri, közelebbről a 2023. decemberi beadványra hivatkozott. A felperes 2023 decemberében két beadványt nyújtott be (2023. december 1. napi érkezéssel, valamint 2023. december 30. napi keltezéssel). Ezek egyikében sincs a perköltséggel kapcsolatos nyilatkozat.

Mindezen túlmenően a felperes a perköltség összegének számításával kapcsolatos jogszabályt tévesen jelölte meg [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet helyett a 31/2017. (XII. 27.) IM rendelet]. Utóbbi rendelet a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szól, azonban a felperes perköltségét nem az e jogszabály által szabályozott nyomtatványon terjesztette elő.

A felperes megfizetett 8.000 forint eljárási díjat a fizetési meghagyásos eljárásban, továbbá a perré alakulást követően 7.000 forint kereseti illetéket, mely költségeket azonban nem számította fel.

Mindezek alapján, figyelemmel a Pp. 81. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakra, a másodfokú bíróság a felperes javára perköltséget nem tudott megítélni.

[22] Az elsőfokú bíróság a Pp. 383. § (6) bekezdésére is figyelemmel észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg 15.000 forintban az elsőfokú eljárás illetékét. A felperes személyiségi jogsértés megállapítása iránti keresete miatt a per tárgyának értéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 600.000 forint, tekintettel arra, hogy sérelemdíj iránti követelése nem haladja meg ezt az összeget. Ezen összeg után pedig a kereseti illeték az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint 36.000 forint. A felperes a fizetési meghagyásos eljárásban megfizetett 8.000 forint eljárási díjat, majd az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban további 7.000 forintot. Az összesen 36.000 forint kereseti illetékből a felperes 15.000 forint illetéket fizetett meg, a fennmaradó 21.000 forint kereseti illetéket pervesztességére tekintettel az alperesnek kell viselnie a Pp. 83. § (1) bekezdése, 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján.

Viselni köteles továbbá az eredménytelen csatlakozó fellebbezése – általa megfizetett – csatlakozó fellebbezési illetékét is.

[23] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot,

valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. április 16.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró